

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci

žalobkyně: **N. P.**, narozená „X“, státní příslušnost Ukrajina,
tč. bytem „X“,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2020, č. j. OAM-441/ZA-ZA11-LE26-2020, E. č. „X“,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2020, č. j. OAM-441/ZA-ZA11-LE26-2020, E. č. „X“, jímž byla podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) jako zjevně nedůvodná shledána její žádost o udělení mezinárodní ochrany, neboť žalobkyně je státní příslušnicí Ukrajiny, jež je ve smyslu § 2 vyhlášky Ministerstva vnitra České republiky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen „prováděcí vyhláška“), považována za

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, přičemž žalobkyně neprokázala, že v jejím případě uvedený stát za takovou zemi považovat nelze.

Žaloba

2. Žalobkyně nejprve namítala, že žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu nezbytném ke konkrétním okolnostem případu, přičemž při shromažďování podkladů nepostupoval v souladu s § 3 a § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nezohlednil skutečnosti hovořící ve prospěch žalobkyně a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, čímž podle ní porušil § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu. Podotkla, že ratifikace mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách nevypovídá nic o jejich faktickém dodržování. V této souvislosti žalobkyně odkázala na zprávu USDOS-US Department of State, Country report on Human Right Practices 2019 – Ukraine a zprávu Amnesty International, Human Rights in Eastern Europe and Central Asia – Review od 2019 – Ukraine. Žalobkyně poukázala na skutečnost, že v České republice požádalo v roce 2019 o udělení mezinárodní ochrany 311 občanů Ukrajiny, a proto není pravdou, že Ukrajinu neopouštějí její obyvatelé z důvodů uvedených v § 12 a § 14a zákona o azylu.
3. Žalobkyně trvala na tom, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, neboť se obává válečného konfliktu, který má negativní dopad na život v celé Ukrajině. Konkrétně se žalobkyně obávala, že by v případě návratu na Ukrajinu musela čelit následkům válečného konfliktu, tedy nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Rovněž se domnívala, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14 zákona o azylu, neboť trpí cukrovkou a užívá léky, které nejsou na Ukrajině dostupné. Dále namítla, že na Ukrajině není poskytována adekvátní zdravotní péče. Doplnila, že na Ukrajině jí nebyla opakovaně provedena potřebná vyšetření. Připomněla zprávy kritizující zdravotnictví na Ukrajině (článek Problems with Healthcare in Ukraine ze srpna 2020 a zprávu Atlantické rady ze dne 21. 7. 2020) a poukázala na skutečnost, že provedené zdravotní reformy na Ukrajině neznamenají dostupnou zdravotní péči.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný v následném písemném vyjádření k žalobě popřel, že by nenashromáždil relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu žalobkyně. Trval na tom, že vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, a konstatoval, že žalobkyně je státní příslušnicí Ukrajiny, která je v souladu s prováděcí vyhláškou považována s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti za bezpečnou zemi původu. Podotkl, že obavy žalobkyně z dopadů válečného konfliktu, nejsou azylově relevantní, neboť dopadají na všechny obyvatele Ukrajiny. Žalovaný neshledal zdravotní stav žalobkyně za natolik závažný, aby v jejím případě bylo možné shledat v souvislosti s návratem na Ukrajinu hrozící vážnou újmu. Současně nesouhlasil s tvrzením žalobkyně o nedostupnosti zdravotní péče.
5. Závěrem uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za zákonné, přezkoumatelné a vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci. Napadené rozhodnutí netrpí podle

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalovaného žalobkyní uváděnými vadami. S ohledem na výše uvedené proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně ani žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy s takovým projednáním věci svůj nesouhlas, a proto se má za to, že jej udělili, když byli o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučeni.
7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná.
9. Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 16. 7. 2020 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany. V poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně dne 31. 7. 2020 uvedla, že je ukrajinské státní příslušnosti, národností Ukrajinka a Ruska, dorozumí se rusky, je pravoslavného náboženského vyznání, nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl politicky aktivní, je rozvedená, do České republiky přicestovala mikrobusem přes Polsko, trpí cukrovkou a vysokým krevním tlakem, léky bere i na klouby, ale ty ukrajinské jí nepomáhají. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že na Ukrajině je vysoká trestná činnost a nefunguje tam zdravotnictví. Pracovala jako inženýrka, ale když byla krize, tak jí nevypláceli výplatu. Bydlela v Záporoží, které se nachází dvě hodiny jízdy autem do Doněcké oblasti, a proto od roku 2014 jezdila kolem jejího bytu veškerá vojenská technika a sanitky. Byl to ošklivý pohled a z obav, které to v ní vyvolalo, poslala syna s rodinou z Ukrajiny.
10. V protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 6. 8. 2020 žalobkyně doplnila, že v roce 2014, kdy začaly nepokoje, se rozhodla pro opuštění Ukrajiny. Její syn s rodinou žili v Oděse, poslala je do Polska a oni si následně vyřídili v České republice dlouhodobý pobyt. Přijela za nimi na tři měsíce v roce 2014, v roce 2017 prodala byt na Ukrajině a od té doby cestuje mezi synem a jeho rodinou v České republice a sestrou, která žije v Rusku. Mezi lety 2014 a 2017 neměla na Ukrajině práci, nemohla se léčit, neměla léky, peníze jí posílala sestra z Ruska. Válečný konflikt na Ukrajině se jí dotkl tím, že viděla, jak na ulici zastavují kluky a posílají je do války. Bála se o svého jediného syna. Její sestra bydlí na hranicích Ukrajiny s Ruskem a říkala, že občas házeli raněné do rybníka, neboť pro ně neměli v nemocnici místo. Válka není patriotismus. Na Ukrajině se se svými zdravotními potížemi neléčila, před válkou se léčila v Rusku. Na Ukrajinu se

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nevrátí, nevydržela by ten tlak. U sestry být nemůže, ta žije na hranicích. V roce 2014 si založila v České republice společnost s ručením omezeným a požádala o podnikatelské vízum, to jí však nebylo uděleno. Znovu tedy požádala o polské vízum, nechtěla být v České republice nelegálně. Ve vlasti neměla problémy se státními a bezpečnostními složkami, jen jednou byla povolána k výslechu, když pracovala ve státní správě, měla na starost rozpočet, ale nakonec bylo vše v pořádku. Dále uvedla, že její rodiče zemřeli kvůli situaci na Ukrajině, neměli se jak a kde léčit. Na Krymu bylo vše ukradeno a nefungovali nemocnice. Nechce, aby takovou situaci zažili její děti, ani ona sama.

11. Ze spisového materiálu rovněž vyplynulo, že žalobkyně předložila překlad listu z konzultace (zdravotní) ze dne 30. 4. 2019, potvrzení č. 8 ze dne 24. 7. 2009 o mzdě za posledních šest měsíců na pozici inženýrka pro rozpočtové práce, doklad o vyšetření moči ze dne 27. 4. 2019, doklad o vyšetření krve ze dne 23. 4. 2019, překlady článků: Ze Záporožské márnice se neustále vyzvedávají těla vojáků, kteří zahynuli u Ilovajsku ze dne 9. 4. 2015, a Záporožská márnice je přeplněna těly těch, co zemřeli u Ilovajsku, čestné uznání za osobní příspěví při realizaci rekonstrukčních prací prostorů všeobecně-vzdělávací školy ze dne 17. 8. 2004, odkazy na videa na serveru Youtube a výpis z katastru nemovitostí.
12. Žalovaný si před rozhodnutím ve věci obstaral informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 25. 10. 2018, č. j. 131249/2018-LPTP, o bezpečnostní situaci v Záporožské oblasti a dopadu přítomnosti ozbrojených sil Ukrajiny a dobrovolnických praporů na místní obyvatelstvo; informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 9. 4. 2019, č. j. 107918-6/2019-LPTP, o zdravotní záchranné službě a péči o zdravotně postižené; informaci Argumenty i Fakta ze dne 12. 3. 2018 o bezplatných zdravotních výkonech pro Ukrajince: úplný seznam; informaci OAMP ze dne 25. 4. 2020 o politické a bezpečnostní situaci, mezinárodních smlouvách o lidských právech a základních svobodách, vojenské službě a o vnitřně přesídlených osobách ve vztahu k Ukrajině; informaci ze dne 8. 8. 2020 o hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu.
13. Žalobkyně byla s podklady seznámena dne 10. 9. 2020 a k podkladům uvedla, že s nimi nesouhlasí, že nejsou pravdivé. Osobně zná situaci v Záporoží, na Ukrajině se nedodržují základní lidská práva a svobody a funguje tam nevolnictví. Dále doložila dopis a výpis z obchodního rejstříku, který se týká jejího podnikání v České republice. Odkazy na 13 videí na serveru Youtube zaslala pro ilustraci obecné situace, v níž na Ukrajině žila. Ve videích není nikde konkrétně zmíněná, ani o ní není ve videích hovořeno. Situace, která na Ukrajině vznikla v roce 2014, znamenala nebezpečí pro jejího syna. Bezpečnostní situace na Ukrajině není dobrá.
14. Dne 18. 9. 2020 rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany tak, že ji zamítnul pro zjevnou nedůvodnost ve smyslu § 16 odst. 2 zákona o azylu.
15. Dle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu se bezpečnou zemí původu rozumí stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a, který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad stavem dodržování lidských práv.

16. Dle § 16 odst. 2 zákona o azylu se jako zjevně nedůvodná zamítne žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
17. Dle odst. 3 citovaného ustanovení platí, že existují-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 (pozn. soudu – uvedená ustanovení se zabývají právní úpravou azylu za účelem sloučení rodiny a tzv. humanitárním azylem) nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odst. 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
18. Dle § 2 bodu 24. prováděcí vyhlášky považuje Česká republika Ukrajinu, s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů za bezpečnou zemi původu.
19. Výchozí místa citovaného § 16 odst. 2 zákona o azylu spočívají na pojmu „bezpečná země původu“ vymezeném v § 2 odst. 1 písm. k) zákona. Za tu se obecně považuje takový stát, jenž dodržuje mezinárodní závazky a v souladu s nimi nepodrobuje své občany takovému zacházení, jež by mohlo být v jiných státech považováno za relevantní pro udělení azylu. Evropská praxe pak presumuje, že občany pocházejících z bezpečných zemí původu nelze bez dalšího považovat za osoby vyžadující ochranu – specifickým prvkem uvedené praxe je tedy nezkoumání důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany, ale toliko posouzení, zda daná země podmínky definice „bezpečné země původu“ splňuje. Na druhou stranu však není vyloučeno, aby v azylovém řízení konkrétní osoba prokázala opak, tedy že v jejím případě ze strany domovského státu k porušování mezinárodních azylových zásad dochází.
20. Žalovaný byl proto v přezkoumávané věci pro závěr o zamítnutí žádosti žalobkyně s ohledem na její zjevnou nedůvodnost povinen dle § 16 odst. 2 zákona o azylu v zásadě toliko prokázat, že Ukrajinu lze považovat za bezpečnou zemi původu. Vzhledem k tomu, že však prováděcí vyhláška k zákonu uvedenou zemi výslovně zmiňuje ve svém § 2 bodu 24., byla jeho procesní situace o to jednodušší, že nemusel zkoumat naplnění jednotlivých znaků vymezených v § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, ale mohl rovnou přistoupit ke konstatování splnění podmínek bezpečnosti Ukrajiny, jako země původu. Žalovaný však přesto nad rámec své činnosti provedl i důkaz zprávou Ministerstva vnitra České republiky o „Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu“ ke stavu ze srpna 2020, z níž ověřil, že situace v zemi žalobkyně nedoznala změn, jež by mohly svědčit o zhoršení situace jejích občanů ve vztahu k azylovému právu. Tím své povinnosti týkající se řádného zjištění skutkového stavu splnil, neboť žalobkyně není osobou, jež by pocházela z poloostrova Krym či částí Doněcké a Luhanské oblasti na Ukrajině či ze států, jež za „bezpečné země původu“ ani „bezpečné třetí země“ považovat nelze, u nichž by bylo dále třeba zkoumat i další podmínky osvědčující či naopak vyvracející závěry o (ne)poskytnutí mezinárodní ochrany.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

21. Dalším charakteristickým znakem řízení o azylu v případě bezpečných zemí původu oproti jiným obdobným azylovým řízením je zvýšení důkazního břemene ve vztahu k žadatelům. Jelikož se dodržování mezinárodních závazků a neporušování práv vlastních občanů u bezpečných zemí presumuje, leží hlavní odpovědnost za prokázání opaku právě na žadatelích. V tomto řízení je povinností žadatele azylově relevantní skutečnosti nejen tvrdit, ale zejména tato tvrzení doložit. K obdobnému závěru pak dospěl i Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70 (dostupném též na www.nssoud.cz), v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že: „*Institut bezpečné země původu zakotvený v § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu [pozn. soudu – dnes písm. k)] a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodnosti žádostí osob přicházejících z dané země – srov. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu [...] [pozn. soudu – dnes § 16 odst. 2]. Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu brozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.“*
22. V dané věci žalobkyně tvrdila, že byla z Ukrajiny nucena odejít z důvodu vypuknutí válečného konfliktu v roce 2014. Obávala se o život svého syna a dopadů válečného konfliktu do jejího života. K tomu soud na okraj poznamenává, že uvedené jednání nespadá pod žádný z důvodů pro možnost udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu (tj. pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, nebo odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě), mohlo by se maximálně jednat o důvod pro udělení tzv. doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu (vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu). Jestliže však žalobkyně obavu vážné újmy z válečného konfliktu vztahovala toliko k rozporování presumpce Ukrajiny (vyjma poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti) jako bezpečné země původu, byla ve smyslu § 16 odst. 2 zákona o azylu povinna svá tvrzení prokázat. To ale neučinila, když se spokojila toliko s obecným vyličením své situace a obecné situace na Ukrajině, avšak již k namítaným skutečnostem neunesla důkazní břemeno. V tomto smyslu soud konstatuje, že žalobkyní předložené důkazy neprokazovaly života ohrožující situaci žalobkyně v zemi původu. Žalobkyně ani neuvedla žádné konkrétní skutečnosti vztahující se k její osobě, ze kterých by vyplývalo, že Ukrajinu nelze v jejím případě považovat za bezpečnou zemi původu. Za tohoto stavu byl proto správný závěr žalovaného, vyhodnotit její žádost o azyl jako zjevně nedůvodnou, a jako takovou ji zamítnout.
23. Pokud žalobkyně dále namítala, že se žalovaný nezabýval možným splněním podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14 a § 14a zákona o azylu, soud odkazuje na shora citované § 16 odst. 3 zákona, dle něhož je výslovně stanoveno, že správní orgán v případě zjevně nedůvodných žádostí, zvláště takových, jež byly zamítnuty podle odst. 2, neposuzuje, zda by mohl být žadatel o udělení mezinárodní ochrany vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12, splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14, hrozí mu vážná újma podle § 14a nebo lze v jeho případě užít tzv. doplňkové ochrany

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podle § 14b. Žalovaný tudíž nebyl na rozdíl od jiných řízení o mezinárodní ochraně povinen se dalšími důvody pro udělení azylu žalobci zabývat.

24. Na tomto místě však soud musí zdůraznit, že i přes výše uvedené se žalovaný otázkou zdravotního stavu žalobkyně a dostupností zdravotní péče v zemi původu v žalobou napadeném rozhodnutí zevrubně zabýval. Dle soudu při hodnocení této otázky vycházel žalovaný z relevantních podkladů (viz informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 9. 4. 2019, č. j. 107918-6/2019-LPTP, o zdravotní záchranné službě a péči o zdravotně postižené; informaci Argumenty i Fakta ze dne 12. 3. 2018 o bezplatných zdravotních výkonech pro Ukrajince: úplný seznam). Dle soudu žalovaný zcela oprávněně dospěl k závěru, že s ohledem na dostupnou lékařskou pomoc a dostupnost léků v zemi původu nehrozí žalobkyni ani s přihlédnutím k jejímu zdravotnímu stavu nebezpečí, že by v případě návratu došlo k ohrožení jejího života v důsledku nedostupnosti nutné lékařské pomoci.
25. Soud rovněž konstatuje, že žalobkyně v průběhu správního řízení ani v řízení před soudem kromě obecných tvrzení o špatné bezpečnostní situaci a zvýšené kriminalitě v zemi původu neuvedla žádná konkrétní tvrzení, která by se vztahovala k její osobě. Žalobkyně neuvedla žádné azylově relevantní skutečnosti. Je nutno zdůraznit, že azylové řízení neslouží k legalizaci pobytu cizinců na území České republiky. Pokud se žalobkyně domnívala, že Česká republika je pro ni vhodnější místo k životu, měla využít institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.
26. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze včasně uplatněných žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků § 68 odst. 3 správního řádu. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku I. zamítl.
27. Současně výrokem II. podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem dne 10. února 2021

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)